

el qual he cridat l'atenció moltes vegades, encara no hem arribat.

Volia parlar de l'obstetrícia americana, quan tractaré de l'elecció d'escola; però no puc menys de dir-ne algunes paraules. Aquelles clíniques gigantesques, farcides d'aparells de tota mena, de biblioteques completíssimes en edificis voltats de parcs, on la grandiositat i el luxe causen la impressió al visitant que s'ha transportat a un altre planeta, no donen al capdavant un sol grau clínic obstètric, ni inspiren la redacció d'un tractat que valgui la pena, i no obtenen resultats ni de molt tan bons com els que jo expressava en el meu darrer article, obtinguts en la policlínica (manca de mitjans) que dirigeixo fa més d'un quart de segle. Del gran nombre de tractats d'obstetrícia que s'han publicat als Estats Units els últims anys, tan sols n'hi ha un parell que siguin una mica acceptables: el d'En De Lee, que diu algunes gatades, però les figures del qual mereixen gran elogi, i el de Williams, reflex de l'escola alemanya, perquè aquest autor ha estat deixeble de Zweifel.

Durant molts anys he tingut les dues millors revistes americanes d'Obstetrícia i Ginecologia, sense poder-hi trobar mai treballs científics de veritable mèrit; tot el seu valor consisteix en la part gràfica. En una conferència que donà E. Philipp a la "Berliner Gesellschaft für Geburtshilfe und Gynäkologia", el 10 de gener de 1930, aquest obstètric donava compte del que va veure en un viatge científic pels Estats Units, durant un any i, entre moltes coses interessants, deia haver visitat la clínica de Potter, a Búfalo. En tres dies, va veure com aquest especialista, que té gran acceptació entre el públic (no se si faig bé de dir-ho), practicà 6 versions en presentacions cefàliques i dues cesàrees, sense que cap dels parts que es presentaren a l'esmentada clínica terminés espontàniament. Tan aviat hi ha dilatació completa, aquest pràctic fa cloroformitzar la dona, agafa un peu de l'infant i l'extreu; quan li sembla que la versió és contraindicada, aplica els fórceps o practica la cesàrea. A Clevand, Philipp hi restà 3 dies per visitar la clínica de Bill; tampoc hi va veure cap part acabat espontàniament; en canvi, hi vegé una dotzena d'aplicacions de fórceps i algunes cesàrees. Tots aquests avenços de l'Obstetrícia, diu Philipp, donen com resultat que, als Estats Units, la mortalitat de les dones i dels infants és molt més elevada que als altres països.

Perquè el públic es deixa atreure de tal manera per la propaganda, que està convençut que la instal·lació de les clíniques li dóna una garantia molt més gran que el valor del metge que les dirigeix.

Això últim és el que també observem al nostre país; i caldrà començar a esvair els errors del públic català, si les coses no s'arrangen com Déu mana. Per amor a la nostra pàtria, a la ciència i a la humanitat, i pels interessos i bona reputació del nostre estament, no podem continuar tolerant que aquí es facin certs *miracles*.

En altra ocasió, tornarà a parlar de la polipragmàcia americana. Ara desitjo ocupar-me del concepte d'*especialista*, i del què s'ha de fer per arribar a ésser-ho. No és possible que entrem a esbrinar el que és bon especialista, distingint-lo del que no ho és. Hi ha aquí una part d'apreciació que cadascú pot considerar segons el caire que li sembli. A més, no fóra pràctic parlar de l'assumppte. Però és necessari que el Sindicat i els Col·legis de metges (que al capdavant s'hi tindrien d'assimilar), puguin tenir bases per saber qui pot nomenar-se especialista (bo o dolent), i qui no pot fer-ho. Tots els especialistes autoritzats (siguin de la classe que es vulgui) tindrien de donar el seu parer respecte a les condicions que poden autoritzar l'ús d'aquest títol. Pel que al d'Obstètric es refereix, ja vaig dir que ha d'ésser el metge que, tenint coneixements de l'especialitat, es dedica a l'exercici de la mateixa *d'una manera permanent, no ocasional*. I, també, afirmava que *practicar l'Obstetrícia no és putinejar-la, puix l'Obstetrícia, com especialitat, requereix coneixement i a poder-se practicar enterament i honorablement*.

La vida és curta i la ciència és més que llarga, interminable; i qui es consagra a una especialitat ha de fer-ho lliurant-s'hi per complet. Però s'ha de tenir en compte que no es pot ésser bon obstètric si al mateix temps no s'ha adquirit pràctica ginecològica. Les qüestions de biologia no es poden separar, moltes vegades, en seccions corresponents a diferents especialitats, i així mateix passa amb les patològiques i terapèutiques. Però dissortosament un sol home no pot abarcar-ho tot i sempre ens mancaran coneixements generals, per molt que treballem. De totes maneres, l'Obstetrícia pràctica es troba en tan íntim contacte amb la Ginecologia (quan un no es vol quedar al nivell poc més que d'una llevadora), que no hi ha més remei que exercir ambdues branques del que no pot deixar d'ésser una sola espe-